

Arrest

nr. 286 852 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 december 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij, met Guineese nationaliteit, betrad op 26.07.2018 het Belgisch grondgebied, op 31.07.2018 diende zij een verzoek om internationale bescherming in.

Per beslissing van het CGVS van 26.11.2020 werd aan verzoekster de status van internationale en subsidiaire bescherming afgewezen. Beroep tegen deze beslissing werd verworpen door uw Raad op 30.04.2021 middels arrest nr. 253 824.

Op 25.06.2021 bekwam het kind van verzoekster het statuut van vluchteling, in functie van de vader die tevens erkend vluchteling is sinds 24.01.2014. Op 25.05.2021 kreeg het kind en de vader van het kind de Belgische nationaliteit.

Op 04.01.2021 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenrecht. De aanvraag werd op 09.07.2021 onontvankelijk bevonden.

Op 22.09.2021 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Deze aanvraag maakt op 16.03.2022 het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten."

1.2. Op 5 mei 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgisch minderjarig kind.

1.3. Op 26 oktober 2022 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5/05/2022 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornamen: F.D.

Nationaliteit: Guinee

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Conakry

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgisch minderjarig kind, de genaamde D.A.M. (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.80

Artikel 40ter, §2, eerste lid 2° van de wet van 15.12 1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en meeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument, en zij de Belg die het recht op gezins-hereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. '

Artkel 52. §2, 1° van het Vreemdelingenbesluit stipuleert dat" 'Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken; 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;'

Artikel 41, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: 'Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buiten-grenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld. '

Vooreerst betreffende de nationale identiteitskaart van Guinée (7565439 geldig tot 15/03/2023) die betrokkene heeft voorgelegd, alsook de consulaire kaart (geldig tot 19/04/2024). Het eerste betreft een intern Guinées document Het tweede document bevestigt dat betrokkene haar aanwezigheid bij haar ambassade in België heeft kenbaar gemaakt. Echter, de echtheid van de beide documenten kan niet kan worden nagegaan, gezien geen van beide een reisdocument is waarmee betrokkene internationaal kan reizen, met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn. Alvast een eerste opmerking die kan gemaakt worden betreffende de authenticiteit van de identiteitskaart is dat de stempel die werd aangebracht op de kaart, niet op de foto doorloopt Er staat letterlijk slechts een halve stempel op de kaart, die ophoudt daar waar de foto is aangebracht. Doorgaans is het net de bedoeling dat de stempel die wordt aangebracht doorloopt van de kaart op de foto, net om fotoverwisseling te voorkomen.

Verder wat betreft de identiteit van betrokkene Ter staving van haar identiteit legt zij enkel een consulaire kaart voor, een identiteitskaart van Guinée, alsook een attest van de Guineese ambassade dd 19/04/2022 waarin is opgenomen dat paspoorten, sinds ze biometrische gegevens bevatten, enkel kunnen afgeleverd worden in Guinée Dat wil dus zeggen dat betrokkene geen paspoort voorlegt ter identificatie. Een consulaire kaart kan daar niet als plaatsvervangend worden aanvaard. De kaart moet zijn afgeleverd puur op verklaring van betrokkene, gezien zij schijnbaar ook geen vervallen paspoort heeft voorgelegd De Guineese autoriteiten hebben derhalve betrokkene niet geïdentificeerd om die kaart uit te reiken Indien de Guineese autoriteiten betrokkene niet kunnen identificeren, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit zou kunnen doen. Dit maakt uiteraard ook dat de afstamming tegenover haar kind niet kan worden beschouwd als bewezen. De geboorteakte die betrokkene toevoegt, is eveneens geen identiteitsbewijs op basis waarvan de afstamming tegenover het kind kan worden aangetoond. Een geboorteakte is immers geen geldig identiteitsbewijs.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden gesteld dat de voorwaarde van art. 40ter betreffende het identiteitsbewijs is voldaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Zonder een daadwerkelijk bewijs van identiteit en nationaliteit, heeft het geen nut een nieuwe aanvraag tot verblijf in te dienen als gezinslid van de Belgische referentiepersoon.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster de schending op van:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 52 §2 van het KB van 8 oktober 1981 en het evenredigheidsbeginsel,

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,*
- Het redelijkheidsbeginsel, en*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel (...).”*

Verzoekster betoogt, in wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel, als volgt:

“B. Schending van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 52 §2 van het KB van 8 oktober 1981 en het evenredigheidsbeginsel1.

Verweerder baseert haar beslissing op artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet dat het volgende voorziet: (...)

Verder baseert zij zich op hetgeen wordt voorzien in artikel 52 van het KB van 10 oktober 1981:

Artikel 41 § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt tenslotte: (...).

2. Verzoekster legde verschillende documenten neer ter staving van haar identiteit, met name:

- Een Nationale identiteitskaart van Guinee*
- Een consulaire kaart van Guinee*
- Een attest van de Guineese ambassade waaruit blijkt dat paspoorten enkel in GUINEE worden afgeleverd*

Bijkomend brengt zij een vonnis bij van de Rechtbank van Eerste Aanleg te CONAKRY dat haar identiteit bevestigt.

Haar identiteit staat aldus wel degelijk vast.

3. Verweerder tracht de authenticiteit van deze documenten in vraag te stellen. Verzoekster is formeel dat deze alleen authentieke documenten zijn, afgeleverd door het Guineese Ambassade.

De originelen zijn beschikbaar. Verzoekster is bereid om deze ten allen tijde binnen te brengen bij de bevoegde diensten voor nazicht van het authentiek karakter ervan.

4. Verzoekster is bovendien formeel dat zij niet in staat is een Guinees paspoort te bekomen. Gelet op de onmogelijkheid om het hier in BELGIË te verkrijgen, staat vast dat zij enkel in het bezit kan geraken door terug te keren naar GUINEE om aldaar een paspoort aan te vragen.

Dat is geen optie voor haar aangezien zij er amper in slaagt haar huur te betalen en in het onderhoud van haar Belgisch kind te voorzien. Zij heeft gewoonweg de financiële middelen niet.

Daarbij komt dat indien zij terugkeer naar GUINEE het niet vanzelfsprekend zal zijn om naar BELGIË terug te keren.

In ieder geval zal het verblijf van verzoekster alhier onderbroken worden, hetgeen nefast zal zijn voor haar integratie”.

In wat kan worden beschouwd als een derde en vierde onderdeel van het middel, betoogt verzoekster als volgt:

“D. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot weigering van verblijf.

E. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte stelt dat verzoekster er niet in zou slagen haar identiteit te staven”.

2.2. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven en verzoekster ook beaamt in haar verzoekschrift, is artikel 40ter, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing op de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“[...] De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° [...];

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

2.3. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016, artikel 18). Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omtrent de ouders van minderjarige Belgen:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarde voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind heeft aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg zijn of haar identiteit bewijst door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voorheen volstond om *“een identiteitsdocument”* over te leggen.

2.4. Verzoekster heeft blijkens het administratief dossier volgende stukken overgemaakt ter ondersteuning van haar identiteit, wat ze beaamt in haar verzoekschrift :

- een nationale identiteitskaart van Guinee, geldig tot 15 maart 2023;
- een consulaire kaart, geldig 19 april 2024;
- een attest van de Guineese ambassade van 19 april 2022 waaruit blijkt dat biometrische paspoorten enkel in Guinee worden afgeleverd.

2.5. Verweerder maakt hiervan de volgende beoordeling:

“Het eerste betreft een intern Guinéens document. Het tweede document bevestigt dat betrokkene haar aanwezigheid bij haar ambassade in België heeft kenbaar gemaakt. Echter, de echtheid van de beide documenten kan niet kan worden nagegaan, gezien geen van beide een reisdocument is waarmee betrokkene internationaal kan reizen, met bijzondere kenmerken of biometrische gegevens die controleerbaar zijn. Alvast een eerste opmerking die kan gemaakt worden betreffende de authenticiteit van de identiteitskaart is dat de stempel die werd aangebracht op de kaart, niet op de foto doorloopt. Er staat letterlijk slechts een halve stempel op de kaart, die ophoudt daar waar de foto is aangebracht. Doorgaans is het net de bedoeling dat de stempel die wordt aangebracht doorloopt van de kaart op de foto, net om fotoverwisseling te voorkomen.

Verder wat betreft de identiteit van betrokkene Ter staving van haar identiteit legt zij enkel een consulaire kaart voor, een identiteitskaart van Guinée, alsook een attest van de Guineese ambassade dd 19/04/2022 waarin is opgenomen dat paspoorten, sinds ze biometrische gegevens bevatten, enkel kunnen afgeleverd worden in Guinée Dat wil dus zeggen dat betrokkene geen paspoort voorlegt ter identificatie. Een consulaire kaart kan daar niet als plaatsvervangend worden aanvaard. De kaart moet zijn afgeleverd puur op verklaring van betrokkene, gezien zij schijnbaar ook geen vervallen paspoort heeft voorgelegd De Guineese autoriteiten hebben derhalve betrokkene niet geïdentificeerd om die kaart uit te reiken Indien de Guineese autoriteiten betrokkene niet kunnen identificeren, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit zou kunnen doen.”

2.6. De Raad dient vast te stellen dat verzoekster niet in concreto ingaat op deze door verweerder gedane beoordeling. Het volstaat niet om de inhoud van geschonden geachte wets- en reglementaire bepalingen alsook algemene beginselen van behoorlijk bestuur op te sommen, te herinneren aan de documenten die werden neergelegd en vervolgens te poneren dat de identiteit wel degelijk vaststaat en dat het wel degelijk authentieke documenten betreft die werden neergelegd.

2.7. Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Conakry en vervolgens betogen dat haar identiteit wel degelijk vaststaat. In dit vonnis, dat dateert van 5 mei 2020, kan immers worden gelezen dat het de waarde heeft van een geboorteakte (*“ce jugement lui tiendra lieu d’acte de naissance”*). Het zegt dus alleen dat iemand met een bepaalde naam en voornaam geboren is op een welbepaalde datum in een welbepaalde plaats en wie de ouders zijn. Een geboorte-

akte is, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, *“geen geldig identiteitsbewijs”*; het is immers geen identiteitsdocument.

2.8. Verzoekster geeft verder aan dat ze formeel niet in staat is om een Guinees paspoort te verkrijgen. Ze wijst erop dat dit alhier niet wordt uitgereikt door de Guineese autoriteiten en ze legt uit waarom ze niet kan terugkeren naar Guinee om aldaar een biometrisch paspoort te doen uitreiken. Hiermee kan verzoekster echter niet de volgende beoordeling aan het wankelen brengen:

“De kaart moet zijn afgeleverd puur op verklaring van betrokkene, gezien zij schijnbaar ook geen vervallen paspoort heeft voorgelegd. De Guineese autoriteiten hebben derhalve betrokkene niet geïdentificeerd om die kaart uit te reiken. Indien de Guineese autoriteiten betrokkene niet kunnen identificeren, kan bezwaarlijk gesteld worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit zou kunnen doen.”

Het eerste, derde en vierde onderdeel van het middel zijn derhalve ongegrond.

2.9. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

“1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede “noodzakelijk in een democratische samenleving” betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een “dwingende maatschappelijke behoefte” en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster woont reeds jaren ononderbroken in BELGIË. Haar zoon is Belg.

Het is hier dat hun centrum van belangen gevestigd is.

Zij heeft hier een concreet uitzicht op tewerkstelling, een verblijfplaats, een sociaal netwerk, etc.

Haar en haar kind uit hun vertrouwde leefomgeving rukken zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.”

2.10. Verzoekster verbindt de schending van artikel 8 van het EVRM aan een uitwijzing en een verwijderingsmaatregel. Ze gaat er echter compleet aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Ze stelt dan ook geen einde aan het verblijf van verzoekster en ze wordt ook niet weggerukt van haar vermeende zoon.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA